

Resolució del director general del Servei de Salut de les Illes Balears per la qual s'estima parcialment el recurs d'alçada interposat per la senyora Irene Ruiz Aguiló contra l'acord del Tribunal qualificador pel qual aprovava les qualificacions definitives de les persones aspirants que havien superat la fase d'oposició de la convocatòria de les proves selectives a la categoria grup tècnic de la funció administrativa

Antecedents

1. El 24 de maig de 2022 es va publicar en el *Butlletí Oficial de les Illes Balears* l'Acord del Consell de Govern de 23 de maig de 2022 pel qual s'aproven les ofertes d'ocupació pública addicional d'estabilitat ordinària i excepcional d'estabilització per a l'any 2022 del personal estatutari dependent del Servei de Salut de les Illes Balears, que va ser rectificat per mitjà de l'Acord del mateix òrgan de 31 d'octubre de 2022 (BOIB núm.141, d'1 de novembre de 2022).
2. El 3 de desembre de 2022 es va publicar en el *Butlletí Oficial de les Illes Balears* la Resolució d'1 de desembre de 2022 del director general del Servei de Salut de les Illes Balears per la qual s'aproven les bases generals i el barem de mèrits que han de regir les convocatòries dels processos de selecció per mitjà de la modalitat de concurs oposició derivada de l'oferta d'ocupació pública addicional d'estabilitat ordinària i excepcional d'estabilització per a l'any 2022 del personal estatutari del Servei de Salut de les Illes Balears.
3. El dia 20 de desembre de 2022 es va publicar en el *Butlletí Oficial de les Illes Balears* la Resolució del director general del Servei de Salut de les Illes Balears per la qual s'aproven i publiquen les convocatòries específiques de processos selectius, pel sistema de concurs extraordinari i/o concurs oposició, derivats

de l'oferta d'ocupació pública addicional d'estabilitat ordinària i excepcional d'estabilització per a l'any 2022, de les diferents categories professionals de la funció administrativa (subgrups A1, A2, C1 i C2), per accedir a places vacants de personal estatutari fix, dependents del Servei de Salut de les Illes Balears.

4. El dia 9 de març següent es van publicar pel mateix mitjà les llistes definitives d'aspirants admesos i exclosos al concurs oposició per cobrir places vacants de personal estatutari fix de la categoria professional grup tècnic de la funció administrativa del Servei de Salut de les Illes Balears, on figurava la senyora Irene Ruiz Aguiló com a admesa .
5. El dia 8 d'octubre va tenir lloc la prova de la fase d'oposició, consistent a respondre en una plantilla de correcció automatitzada preguntes de tipus test. La senyora Irene Ruiz Aguiló va concórrer a aquesta prova .
6. El dia 11 següent es va publicar en el portal web del Servei de Salut la relació de qualificacions provisionals i es va conferir un termini de cinc dies hàbils per presentar les impugnacions i al·legacions pertinents.
7. El dia 15 de gener de 2024 es va publicar en el portal web del Servei de Salut la llista de qualificacions definitives. Calgué anul·lar per diferents raons quatre preguntes de la prova, que s'hagueren de substituir per les de reserva corresponents. Fruit dels resultats de la prova, només es permeté accedir a la fase de concurs aquells aspirants que havien obtingut una puntuació igual o superior a 45,25. Atès que la senyora Irene Ruiz Aguiló va obtenir una puntuació superior, passà a la fase de concurs.
8. La senyora Irene Ruiz Aguiló, el 14 de febrer passat, va presentar un recurs d'alçada contra l'Acord que aprova la llista definitiva. El recurs té com a objecte la pregunta 43 del qüestionari tipus test i la recurrent discrepa sobre la resposta que el Tribunal va donar per correcta, la *b*). En aquest sentit, la recurrent considera que la resposta *b*) és parcialment correcta, igual que la de la lletra *a*) , que és la que ella va marcar. Per això, considera que correspon anul·lar la penalització i qualificar la seva resposta com a correcta. Subsidiàriament, sol·licita que s'anul·li la pregunta esmentada i que s'acudeixi a la de reserva corresponent.
9. Arran d'aquest recurs, el director general, com a òrgan competent per resoldre el recurs d'alçada, el 29 de febrer va sol·licitar al Tribunal qualificador un informe sobre la correcció de la pregunta 43.
10. Aquest informe va ser subscrit pel president del Tribunal i evacuat el dia 11 de març següent. D'aquest document cal ressaltar el següent [text original]:

La respuesta a) es referida a la responsabilidad «in vigilando» de l'administració. És una mesura preventiva de caràcter previ que cal implementar per evitar situacions de risc. No obstant, la mesura continguda a la lletra a) també és una mesura preventiva que cal aplicar quan es donin les condicions recollides a la llei: cal limitar les operacions d'endeutament a les relatives a la tesoreria quan el risc és alt i es superen determinats nivells de risc (95%). És una mesura preventiva per evitar nivells majors de dèficit.

Podem comprovar que el preàmbul de la llei tracta conjuntament totes les mesures preventives de la secció I (a la que correspon l'article 18) quan disposa: «El capítulo IV (Medidas preventivas, correctiva y coercitivas) desarrolla tales medidas en tres secciones diferenciadas. En la sección primera se introduce un mecanismo automático de prevención para garantizar que no se incurre en déficit estructural al final de cada ejercicio, así como un umbral de deuda de carácter preventivo para evitar la superación de los límites establecidos».

Així, l'article 18 disposa:

Artículo 18. Medidas automáticas de prevención

1. Las administraciones Públicas harán un seguimiento de los datos de ejecución presupuestaria y ajustarán el gasto público para garantizar que al cierre del ejercicio no se incumple el objetivo de estabilidad presupuestaria. Asimismo, harán un seguimiento del riesgo y coste asumido en la concesión de avales, reavales y cualquier otra clase de garantías que concedan para afianzar operaciones de crédito de personas físicas y jurídicas, públicas o privadas.
2. Cuando el volumen de deuda pública se sitúe por encima del 95% de los límites establecidos en el artículo 13.1 de esta Ley para cada Administración Pública, las únicas operaciones de endeudamiento permitidas a la Administración Pública correspondiente serán las de tesorería.

Així, es comprova que limitar les operacions d'endeutament també és una mesura preventiva (una de les diverses que hi ha) i que té com a finalitat, també, evitar incórrer en dèficit estructural. De fet, és una mesura que es pren automàticament quan es detecta que el risc de dèficit és imminent, amb la finalitat d'evitar que els límits no es sobrepassin més.

Per tant, tant la resposta a) com la b) han de considerar-se respostes vàlides.

Análisis sobre la validez de la pregunta 43 y de la respuesta señalada con la letra b) y no el resto, con especial detalle de la a).

Analizados los argumentos incluidos en el recurso de alzada, el Tribunal considera que la respuesta b), la cual había dado por correcta hasta el momento, ciertamente es incompleta y puede inducir a confusión y/o error, al hacer una referencia genérica a "operaciones de crédito" cuando en realidad art. 18 hace sólo referencia a algunas operaciones de crédito, y no a todas ellas. En concreto el art. 18 se refiere a operaciones consistentes en la concesión de avales, reavales y cualquier otra clase de garantías que concedan para afianzar operaciones de crédito de personas físicas y jurídicas, públicas o privadas.

En cuanto al análisis de la respuesta a), el Tribunal no coincide con la alegación presentada por la aspirante, quien la considera perfectamente válida. El Tribunal se reitera en la respuesta que dio a la impugnación presentada por la aspirante, al considerar que la respuesta no se puede considerar correcta si no incluye el supuesto necesario para que aplique la prohibición: sólo en los casos en que el volumen de deuda pública se sitúe por encima del 95% de los límites establecidos en el art. 13.1 de la LOEPSF

(60% del PIB nacional expresado en términos nominales o el que se establezca por normativa europea).

Consecuentemente, el Tribunal considera que tanto la respuesta a) como la respuesta b) contienen imprecisiones que hacen que ninguna de ellas sea correcta.

11. Tenint en compte l'emissió d'aquest nou informe, el 3 d'abril es va publicar en el portal web del Servei de Salut la resolució del director general del Servei de Salut, de la mateixa data, per la qual es va donar tràmit d'audiència a la resta d'interessats a fi que al·legassin tot allò que estimassin oportú.
12. Les senyores Maria del Pilar Cortés Samper i Ingrid Irlés Prunes han presentat al·legacions en temps i forma, a les quals ens remetem.

Fonaments de dret

Fonaments juridicoformals

a) Naturalesa jurídica del recurs

La part recurrent ha formulat un recurs d'alçada contra l'Acord del Tribunal pel qual aprovava les qualificacions definitives dels aspirants que havien superat la fase d'oposició de la convocatòria de les proves selectives a la categoria grup tècnic de la funció administrativa. Cal considerar aquest Acord com a tràmit qualificat en la mesura que en condiona el curs, no només per a la recurrent, sinó també per a la resta en la mesura que es tracta d'un procediment de concurrència competitiva.

Així doncs, a l'empara de l'article 112.1 Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (LPACAP, en endavant), cal recórrer l'Acord esmentat i en aquest cas en alçada tal com disposa l'article 121 de la mateixa norma .

b) Competència

Atès que la Resolució impugnada va ser dictada a l'empara del que es disposa en el punt 2.o) de la Resolució de la consellera de Presidència, Funció Pública i Igualtat de 24 de febrer de 2021 per la qual es deleguen competències en matèria de gestió de personal estatutari (BOIB núm. 31, de 4 de març de 2021), el director general del Servei de Salut de les Illes Balears és competent també per conèixer del recurs, d'acord amb els articles 25.5 i 57 de la Llei 3/2003 , de 26 de març, de règim jurídic de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears i els articles 123 i 124 de la LPACAP.

c) *Legitimació*

La part recurrent té legitimació activa, d'acord amb el que es disposa en els articles 4 i 112 de la LPACAP.

d) *Temporalitat*

El recurs ha estat interposat en el termini legal dun mes, tal com disposa l'article 122.1 de la LPACAP.

Fonaments jurídicosubstantius

a) *Sobre la impugnació de la recurrent i la discrecionalitat tècnica dels tribunals d'oposicions*

La recurrent qüestiona la resposta que es considerà com a correcta per a la pregunta 43 de la prova. Això, pel fet d'entrar de ple en la discrecionalitat tècnica dels tribunals qualificadors, va justificar la petició i posterior expedició de l'informe corresponent per part del Tribunal qualificador de la convocatòria i al qual només ens podem remetre en la seva integritat. La *ratio decidendi* de d'aquest informe ja ha estat reproduïda en el punt 10 dels «Antecedents».

Pel que fa a la discrecionalitat tècnica dels tribunals selectius, cal assenyalar la doctrina jurisprudencial consolidada i unànime que es recull, com en tantes d'altres resolucions, en la Interlocutòria del Tribunal Constitucional núm. 43/2015, del 25 febrer, ref. Weslaw RTC 2015\43, i que en el fonament de dret únic indica el següent:

Este Tribunal ha reiterado que ni el art. 24.1 ni el 23.2 CE incorporan en su contenido un pretendido derecho de exclusión del control judicial de la llamada discrecionalidad técnica, ya que, frente a esa discrecionalidad técnica que ha de reconocerse a los órganos de selección, las modulaciones que encuentra la plenitud de conocimiento jurisdiccional sólo se justifican en una presunción de certeza o de razonabilidad de la actuación administrativa, apoyada en la especialización y la imparcialidad de los órganos establecidos para realizar la calificación; pero que se trata de una presunción iuris tantum, que cabe quedar desvirtuada si se acredita la infracción o el desconocimiento del proceder razonable que se presume en el órgano calificador, bien por desviación de poder, arbitrariedad o ausencia de toda justificación del criterio adoptado (STC 86/2004, de 10 de mayo [RTC 2004, 86], FJ 3).

La decisión judicial impugnada en amparo ha dedicado un amplio análisis de la jurisprudencia constitucional y ordinaria sobre el control jurisdiccional de la discrecionalidad técnica, concluyendo que las exigencias mínimas para que pueda considerarse debidamente motivadas son (i) expresar el material o las fuentes de información sobre las que va a operar el juicio técnico; (ii) consignar los criterios de valoración cualitativa que se utilizarán para emitir el juicio técnico; y (iii) expresar por qué la aplicación de esos criterios conduce al resultado individualizado que otorga preferencia a un candidato frente a los demás. En aplicación de esos criterios, la decisión judicial argumenta que la comisión nunca expuso satisfactoriamente la razón de la preferencia

por el candidato que según el Tribunal contaba con menos méritos objetivos y las razones de una puntuación que considera comparativamente desproporcionada, concluyendo de ello que la puntuación de la comisión fue arbitraria.

En el mateix sentit, la Sentència de la Sala Primera del Tribunal Constitucional, núm. 86/2004, del 10 maig, ref. Weslaw RTC 2004\86, en el seu fonament de dret tercer disposa el següent

Respecto a la primera de las cuestiones, hemos de subrayar que "ni el art. 24.1 ni el 23.2 [CE](#) incorporan en su contenido un pretendido derecho de exclusión del control judicial de la llamada discrecionalidad técnica" ([STC 138/2000, de 29 de mayo \[RTC 2000, 138 \]](#), F. 4). Y es que "debe recordarse que, frente a la discrecionalidad técnica que ha de reconocerse a los órganos de selección en el marco de ese 'prudente y razonable' arbitrio, nunca 'excesivo' (STC 48/1998 [RTC 1998, 48]; F. 7.a), "las modulaciones que encuentra la plenitud de conocimiento jurisdiccional sólo se justifican en una 'presunción de certeza o de razonabilidad de la actuación administrativa, apoyada en la especialización y la imparcialidad de los órganos establecidos para realizar la calificación'. Una presunción iuris tantum, por cierto, de ahí que siempre quepa desvirtuarla 'si se acredita la infracción o el desconocimiento del proceder razonable que se presume en el órgano calificador, bien por desviación de poder, arbitrariedad o ausencia de toda justificación del criterio adoptado', entre otros motivos por fundarse en patente error, debidamente acreditado por la parte que lo alega ([STC 353/1993 \[RTC 1993, 353 \]](#))" ([STC 34/1995 \[RTC 1995, 34 \]](#), F. 3)» ([STC 73/1998, de 31 de marzo \[RTC 1998, 73 \]](#), F.5).

El Tribunal Suprem també s'ha pronunciat sobre això, com ho demostra la Sentència del Tribunal Suprem (Sala Contenciosa Administrativa, secció 4a), núm. 582/2017, del 4 abril, ref. Weslaw RJ 2017\1803, que en el seu fonament de dret sisè va disposar el següent:

En la [Sentencia de esta Sala de 16 de marzo de 2016 \(RJ 2016, 1793\)](#), recurso de casación 526/2015 se recuerda la doctrina fijada sobre la discrecionalidad técnica con mención de la [Sentencia de 16 de diciembre de 2014 \(RJ 2014, 6584\)](#), recurso de casación 3157/2013 acerca de qué clase de prueba será necesaria para justificar el error que pretenda imputarse al núcleo del juicio técnico que haya sido emitido por los órganos calificadores de un proceso selectivo.

Se insiste en que de practicarse pericial "tiene que incorporar elementos que permitan al tribunal de justicia formar con total seguridad su convicción sobre esa clase de error de que se viene hablando y para ello será necesario lo siguiente: (a) que la pericia propuesta identifique de manera precisa y clara los concretos puntos de desacierto técnico que advierte en el dictamen del órgano calificador; y (b) que señale fuentes técnicas de reconocido prestigio en la materia de que se trate que, respecto de esos concretos puntos, hayan puesto de manifiesto que son mayoritariamente valorados en el ámbito científico como expresivos de un evidente e inequívoco error.

A més, la Sentència anterior, en el fonament de dret cinquè, es pronunciava de la manera següent:

Para abordar ese único problema al que ha de circunscribirse el enjuiciamiento de la controversia de instancia que aquí ha de realizarse, debe recordarse que la [sentencia de esta Sala y Sección 16 de diciembre de 2014 \(RJ 2014, 6584\)](#) (Casación núm. 3157/2013), tras resumir la jurisprudencia que se ha establecido sobre el control jurisdiccional de la

llamada discrecionalidad técnica, abordó la concreta cuestión de qué clase prueba será necesaria para justificar el error que pretenda imputarse al núcleo del juicio técnico que haya sido emitido por los órganos calificadoros de un procedimiento selectivo; y sobre dicha cuestión sienta el siguiente criterio:

«La doctrina jurisprudencial que acaba de recordarse debe ser completada con estas otras consideraciones que continúan.

I.- La primera es que, en el control jurisdiccional en la materia de que se viene hablando, el tribunal de justicia debe respetar siempre el margen de discrepancia que suele reconocerse como inevitable y legítimo en la mayoría de los sectores del saber especializado; y, en consecuencia, no puede convertirse en árbitro que dirima o decida la preferencia entre lo que sean divergencias u opiniones técnicas enfrentadas entre peritos o expertos del específico sector de conocimientos de que se trate cuando estas no rebasen los límites de ese ineludible y respetable margen de apreciación que acaba de indicarse.

Así debe ser por estas razones: (i) un órgano jurisdiccional carece de conocimientos específicos para emitir un definitivo dictamen, desde una evaluación puramente técnica, que dirima lo que sean meras diferencias de criterio exteriorizadas por los expertos; (ii) la solvencia técnica y neutralidad que caracteriza a los órganos calificadoros impone respetar su dictamen mientras no conste de manera inequívoca y patente que incurre en error técnico; y (iii) el principio de igualdad que rige en el acceso a las funciones públicas ([artículos 14](#) y [23.2 CE](#)) reclama que los criterios técnicos que decidan la selección de los aspirantes sean idénticos para todos ellos.

II.- La segunda consideración es complemento o consecuencia de la anterior, y está referida a las exigencias que debe cumplir la prueba pericial que resulta necesaria para demostrar ese inequívoco y patente error técnico que permitiría revisar el dictamen del órgano calificador.

Estas exigencias lo que apuntan es que tal pericia no puede limitarse a revelar una simple opinión técnica diferente, sino que tiene que incorporar elementos que permitan al tribunal de justicia formar con total seguridad su convicción sobre esa clase de error de que se viene hablando; y para ello será necesario lo siguiente: (a) que la pericia propuesta identifique de manera precisa y clara los concretos puntos de desacierto técnico que advierte en el dictamen del órgano calificador; y (b) que señale fuentes técnicas de reconocido prestigio en la materia de que se trate que, respecto de esos concretos puntos, hayan puesto de manifiesto que son mayoritariamente valorados en el ámbito científico como expresivos de un evidente e inequívoco error».

Per tot això, l'òrgan que ara resol no disposa ni dels coneixements ni de la competència per substituir un criteri tècnic d'un òrgan independent d'aquesta Administració que és especialitzat, professional i imparcial, i que ha estat expressament recollit en l'informe de 11 de març de 2024 (vegeu el punt 10 dels «Antecedents»). Aquest explica de manera profusa i completa les causes de l'anul·lació de la pregunta 43, ja que considera parcialment correctes tant la resposta a) com la b), la qual cosa és inadmissible.

Així doncs, cal estimar parcialment el recurs, i s'avança ja que no es pot atendre la pretensió principal de la recurrent, que era que es consideràs correcta la resposta a). En canvi, es pot estimar la subsidiària, que és

l'anul·lació de la pregunta 43 i que s'acudeixi en conseqüència a la de reserva corresponent. Per tant, cal corregir l'exercici novament.

b) Sobre la conservació d'actuacions

Tenint en compte que l'Acord impugnat no només aprovava les llistes provisionals, sinó que també, entre d'altres pronunciaments, obria el termini per presentar els mèrits per a la fase de concurs dels que havien superat la nota de tall, no s'obre un nou termini per a tots aquells que mantinguin la situació inicial d'haver superat la fase d'oposició, d'acord amb allò que disposa l'article 52 de LPACAP, que permet conservar les actuacions practicades no afectades per l'anul·lació de l'acte de llistes definitives, per raons d'eficiència i economia procedimental.

Per tot això, dict la següent

Resolució

1. Estimar parcialment el recurs d'alçada interposat per la senyora Irene Ruiz Aguiló contra l'acord del Tribunal pel qual aprovaven les qualificacions definitives dels aspirants que havien superat la fase d'oposició de la convocatòria de les proves selectives a la categoria grup tècnic de la funció administrativa, en el sentit d'anul·lar la pregunta 43, substituir-la per la de reserva corresponent i corregir novament tots els exàmens.
2. Conservar la resta de pronunciaments de l'acord del Tribunal pel qual aprovava les qualificacions definitives de les persones aspirants que havien superat la fase d'oposició de la convocatòria de les proves selectives a la categoria grup tècnic de la funció administrativa i actuacions realitzades, llevat de la modificació de la nota de tall per accedir a la fase de concurs, la presentació dels mèrits per part dels nous aspirants que resultin ara admesos en aquesta fase de concurs —per als quals s'ha d'atorgar un nou termini—, així com l'exclusió de aquells que no superin l'actual nota de tall.
3. Publicar aquesta resolució en el portal web del Servei de Salut i notificar-la al Tribunal qualificador, així com al servei de provisió i selecció de personal estatutari.

Interposició de recursos

Contra aquesta resolució, que exhaureix la via administrativa, es pot interposar un recurs contenciós administratiu davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears, en el termini de dos mesos

comptadors des de l'endemà de la notificació, d'acord amb els articles 10, en relació amb el 8.2. a), i 46, tots ells de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa; tot això, sens perjudici de qualsevol altre recurs que s'estimi procedent interposar.

El director general del Servei de Salut de les Illes Balears